

Тања Крагујевић

ВИШЕВРЕМЕНИ ТРЕНУТАК ПЕСМЕ

Понекад се чини да песник није друго до збирка фикција.

Управо зато су му толико важна чула, блиски увид у оно што један тренутак јесте, када у чашки тела обасја биће, у изненадном и неизбежном блеску.

Из истог разлога драгоцена су му и сећања, исписи времена, без којих, ма како склон имагинацији, песник не може рећи: јесам.

Али и најплодотворније стваралачко полазиште — многолико лирско Ја, без кога нема онога који пева — уједно је најколебливије, изложено упитницима који га унутар нас самих окружују и чине, или нам шаљу своје двојнике да нам питања поставе на нове и не увек лагодне начине.

Лирски субјект пак довољно је неухватљива и ерозивна поетска грађа да би могла опстати препуштена себи и ефемерности тренутка. То је, покушавам се у песми подсетити, увек и неко ко је био, или могао бити Ја.

Неко другачији од мене, који се ушуњао у одећу моје песме и додао мирис мирису њеног тела.

Отуда у књизи *Године њесме* толико предлогака из поезије других, толико дијалога. Другог, и другачијег времена, које — ван лингвистички репродукованог лавиринта света — ковчежићу слика, реликвирају успомена и снова, одговара својим памћењем, чак и ако нам се чини да његово завештање започиње у часу док разара представе коју смо у себе положили са надом да тиме градимо једини поуздани дом.

Сваки дом гори. И одакле год потекла, реч је у мрежи, где тражи да се из новог угла и са новог темеља преиспита и оснажи.

А присност и тежина искуства наталоженог у сумњи, у зноју ноћних сати, већ по себи је драгоценија од удаљених блискости конвенција и

универзалне структуре постојања што прецизно откуцавају своје налоге и исказују се суморним билансима неповратности.

Спрам њих, песма је благослов извесности сред дифузних и разорних уплива токова света. Јасност добитка, сред насртљивих слогана знаковне празнине.

2.

Светлуцави талог записа, као вид опстајања мислеће и мислене тавке у метежу хронологија. Осетљиви, синергијски траг у огледалу метафизичког тајанства, Велике Самоће, коју такође испуњава неко сећање, налик зборнику уздаха, космичких секунди наших постојања.

Промењива и дијалошка форма оне константе глагола *бити* коју налазимо једино у спојеним судовима живота и поезије.